

Конгрес Українських Націоналістів

Змагатимеш до поширення сили, слави, багатства і величі Української Держави

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.cun.org.ua 21 червня 2012 року № 25 (448)

ЧЕСТЬ І СЛАВА УКРАЇНИ

До 71-ої річниці Акту відновлення незалежної держави

"Слухайте! Слухайте! Говорить Львів! Волею українського народу ОУН під проводом Степана Бандери проголошує Акт відновлення Української Держави, за яку поклали свої голови цілі покоління найкращих синів і дочок України". Такі слова звучали у Львові 30 червня 1941 року.

"Ми, націоналісти, були переконані, що ми маємо правдиві ідеї, ми вірили в наші правди, але ми були пересвідчені, що правда не перемагає сама за себе. Вона перемагає тоді, коли перемагають її безстрашні носії. Таке дається з волі Бога", – так писав Ярослав Стецько про ці дні.

Ми і наші сучасники повинні постійно пам'ятати про своє історичне минуле, перегортати сторінки української та світової історії, щоб упевнитись у вірності того шляху, який ми пройшли, і того, який ми вибираємо.

1941 рік, червень, початок кровавої війни двох імперіалістичних потуг на українській землі, котрі мали визначити, хто нас поневолить – Берлін чи Москва.

30 червня 1941 року українська нація черговий раз задокументувала свою волю до власного суверенного національного життя. Цей Акт став дороговказом на шляху її історичного становлення. Пригадаймо, з якою настирливістю домагався Гітлер і його оточення змусити Степана Бандеру та Ярослава Стецька до формального відкликання цього Акту й ту жорстокість, з якою вони накинулися на український народ, коли Голова проводу ОУН і Голова Українського державного правління відмовились від цих домагань.

Акт відновлення Української Державності накреслював головне завдання – продемонструвати всьому світові незламну волю української нації жити власним життям.

Ми повинні докласти максимум зусиль, щоб про цей Акт, а водночас й про всі наші державні документи громадськість знала як найширше і найповніше.

Коли гітлеризм проявив свої загарбницькі плани, ОУН під проводом Степана Бандери, незважаючи ні на що, перейшла до широких збройних дій, організувавши УПА, яка змушена була воювати проти двох імперіалістичних держав. Боротьба тривала понад 10 років. На Прикарпатті, зокрема, до 1954 року загинуло 16 тисяч стрільців і командирів, а також жінок і дівчат.

На жаль, на 21-му році нашої Незалежності вояки ОУН-УПА не визнані як борці за самостійну Україну. На жаль, наші кати, енкагебісти і вся комуністична наволоч у великій пошані в незалежній Україні. При владі збереглося багато старої компартійної номенклатури, а молоде покоління при нинішній владі не виховане в патріотичному дусі. Коли в школах учать дітей історії неіснуючої держави і помпезно відзначають її перемоги, то кого ми виховуємо?

Дуже коротка наша пам'ять, і дехто забув про ті жорстокості, які творили вороги України. Пам'ятаймо про жертви нашого народу у лихолітті Другої світової війни!

Пам'ятаймо, що ми сини і дочки великої Європейської нації!

Нескорений поет Василь Симоненко оповістив усьому світу, даючи українцям силу, віру у боротьбу:

"Народ мій є, народ мій буде,
Ніхто не перекреслить мій народ".

Слава 30-му червня!

Слава і вічна пам'ять усім, хто поклав життя за нашу державу!

Слава Українській Нації!

Слава Україні!

Фотій ВОЛОДИМИРСЬКИЙ,
Голова Братства ОУН-УПА Карпатського Краю

30 червня 1941 року. Львів'яни в очікуванні проголошення Акту відновлення державності

ОФІЦІЙНО

ГОТУЄМОСЬ ДО ЗБОРУ

Тривають конференції обласних організацій Конгресу

У Дніпропетровську, Запоріжжі, Одесі та Херсоні відбулись конференції обласних організацій Конгресу Українських Націоналістів. На всіх зібраннях розглядались питання висунення кандидатів у депутати на вибори до Верховної Ради України 2012 року та обрання делегатів на Збір Конгресу.

На конференціях Одеської та Дніпропетровської організацій був присутній заступник Голови КУН, капітан першого рангу Євген Лупаков, Запоріжжя і Херсон відвідав голова Секретаріату Головного Проводу КУН Володимир Манько.

У Дніпропетровську та Запоріжжі учасники конференцій висунули по чотири кандидати у народні депутати, в Одесі та Херсоні – по одному. На всіх конференціях було обрано делегатів на партійний Збір.

У Херсоні відбулась звітно-виборча конференція. Івана Реуцького переобрано головою обласної організації.

Прес-служба КУН

ВІЧЕ

ЗАКОНОПРОЕКТУ КІВАЛОВА-КОЛЕСНІЧЕНКА – РІШУЧУ ВІДСІЧ!

Конгрес Українських Націоналістів разом із партнерами по Українській патріотичній альтернативі провів акцію на захист української мови.

Активісти КУН, УНП, УНА-УНСО, Української партії, ВУТ "Просвіта", СОУ 18 червня, в понеділок, зібрались біля пам'ятника Тарасові Шевченку у Києві, щоб висловити свій протест проти ухвалення в першому читанні Верховною Радою України законопроекту Ківалова-Колісниченка. Учасники мітингу тримали в руках гасла: "Російському шовінізму не місце в демократичній Україні!", "Мов поганих не існує! Є погані язики!".

Розпочав мітинг голова Секретаріату Головного проводу КУН Володимир Манько *(див. світлину)*.

"В основі державності кожного народу лежить мова. В основу сучасної Української держави закладена саме українська мова. Це чудово розуміють вороги української державності – представники Партії регіонів та КПУ, що мають більшість у ВР і проштовхують новий мовний закон. Вони прагнуть спочатку закласти у підвалини української державності не українську, а російську мову, а потім ліквідувати і саму державність", – підкреслив у своєму виступі Володимир Манько.

Політик назвав прикрим той факт, що так звана об'єднана опозиція в парламенті допустила голосування за цей ганебний законопроект.

"З одного боку – антиукраїнська влада. З іншого боку – меркантильна об'єднана опозиція. Тому ми, національно-патріотичні сили, які стояли біля витоків новітньої української державності, сьогодні створили Українську патріотичну альтернативу, щоб захистити Українську державу, українську мову, українські цінності", – сказав голова Секретаріату КУН.

Закінчення на 2-й стор.

І БУДЕ СУД, І БУДЕ КАРА

ЄВРОПА ГОТУЄ АНТИКОМУНІСТИЧНИЙ "НЮРНБЕРГ"

Платформа для європейської пам'яті та сумління, яка об'єднує 13 країн Центральної та Східної Європи, закликає створити наднаціональну судову інституцію, метою якої є засудження важких злочинів, скоєних комуністичним тоталітарним режимом. Такий висновок міжнародної конференції "Правове врегулювання комуністичних злочинів", що відбулася 5 червня 2012 року в Європейському парламенті у Брюсселі за сприяння екс-президентів ЄП Єжи Бузека та Ганса-Ґерета Путтерінга.

На відкритті заходу Єжи Бузек підкреслив рішучість засудити осіб, що чинили комуністичні злочини, яку висловили міністри юстиції Європейського Союзу у Варшавській декларації від 23 серпня 2011 року. Ганс-Ґерт Путтерінг узагальнив: "Не забуваймо, що Європейський Союз базується на цінностях. Якщо ми відстоїмо цінності, то наш континент чекає хороше майбутнє".

Платформа засновує правову експертну групу для роботи над створенням наднаціональної інституції правосуддя, схвалює ініціативу Комітету з узгодження європейської історії при Європейському парламенті надати національні архіви про злочини тоталітаризму, зазначаючи важливість цього питання для Європи і закликаючи інституції Європейського Союзу і національних урядів всього світу підтримати їхню роботу.

"Протягом двадцяти років після падіння комунізму в Європі національні суди виявилися неспроможними засудити воєнні злочини, геноцид, злочини проти людства та тортури, вчинені протягом тиранії. Широко відомі правові експерти, спеціалісти та члени Європейського парламенту із близько двадцяти країн 5 червня 2012 у Брюсселі дійшли згоди, що міжнародними зусиллями необхідно досягти правосуддя за злочини комунізму, щоб захистити універсальні цінності з прав людини", – йдеться в повідомленні Платформи.

Історик із Центру досліджень визвольного руху Володимир В'ятрович, учасник однієї із конференцій Платформи, відзначив: "Схоже, Нюрнберг-2, розмови про який не вщухають на посткомуністичному просторі з 1989 року, таки може стати реальністю. І якщо це відбудеться, то Східну Європу знову може розділити залізна завіса, по один бік якої в демократичних країнах комуністичний тоталітаризм буде остаточно засуджено, а по інший в напів– (а то й цілком) авторитарних країнах відбуватиметься його реабілітація. Виглядає, що ця стіна проляже по кордону України. І насамперед від її громадян залежить, по якому з них – західному чи все ж східному".

На конференції наголошено, що заборона зворотної дії закону не поширюється на міжнародні злочини, що неодноразово було визначено постановою Європейського суду з прав людини. Оскільки національне право потребує доопрацювання, експерти покладаються на наднаціональне право.

Також було зазначено про відрив між політикою та правом у питанні прав людини в Європейському Союзі. "Навіть деякі експерти-юристи, учасники конференції з країн Західної Європи не знали масштабу злочинів за "залізною завісою". Це ще раз підтверджує, що слід докласти більше зусиль, щоб дійти згоди щодо спадщини комунізму на європейському рівні", – йдеться у матеріалах конференції.

На конференції виступили професор, директор Інституту іноземного та міжнародного кримінального права Макса Планка у Фрайбургу і екс-суддя Міжнародного кримінального трибуналу над Югославією Альбін Есер, професор Егілс Левітс, суддя Європейського суду, та доктор Лукаш Камінський, президент Інституту національної пам'яті Польщі.

Нагадаємо, що Платформа для європейської пам'яті та сумління об'єднала 21 державну установу з 13 країн Центральної та Східної Європи. Метою організації стало об'єднання зусиль задля поширення інформації про діяльність тоталітарних режимів і вшанування пам'яті жертв.

За повідомленням інформаційних агенств

НА ПУЛЬСІ

ОБМІНЯЛИСЯ "НОТАМИ"

Ольга ДМИТРЕНКО

Минулого тижня "Наша Україна" заявила, що йде на вибори на чолі з Віктором Ющенком – у спілці з правоцентристськими партіями. Новина викликала дивовижні рефлексії – сплеск роздратування та гніву – в керівництва КОДу. Воно негайно виключило "Нашу Україну" зі своїх лав – дарма що саме нашоукраїнці свого часу виступили ініціаторами створення вищеозначеного Комітету опору диктатурі. На додачу КОД звинуватив "Нашу Україну" у змові з режимом Януковича.

Звинувачувати будь-кого в "колабораціонізмі" "Батьківщині" аж ніяк не випадає: надто вже ризиковано викликати на світ Божий привиди минулого. Адже кожен, хто має пам'ять, може нагадати їй події трирічної давнини, які свідчать не лише про низку фактів тісної співпраці з "регіоналами", а й про наміри "навічно", на кшталт Путіна – Медведєва, закарбувати ПРиБЮТ при владі, від чого, до речі, відмовився сам В.Янукович, викликавши обурення вчорашньої партнерки по змові. Репутацію лівоцентристської "Батьківщини" сяк-так рятували вихідці з партії "Реформи і порядок", яким, на відміну від бютівців зразка А.Портнова – Б.Ґубського, не чужі національні цінності, тепер же донором її іміджу виступає Арсеній Яценюк із своїм "Фронтом змін", до речі, жертвуючи власним рейтингом і – політичним майбутнім.

Лідер фракції "НУ-НС" Микола Мартиненко підтвердив, що в Комітеті опору диктатурі не раз велися розмови про те, щоб Віктора Ющенка виключити з лав "Нашої України" в обмін на членство останньої в КОДі – з усіма наслідками участі у виборчому процесі. Зрозуміло, що коли шантаж не вдався, "Нашу Україну" вивели з КОДу із формулюванням "Ющенко працює на діючу владу". Що радісно констатував нинішній "фронтозмінівець", колишній запопадливий "побратим" Ющенка М.Мартиненко. А бютівці тим часом посилили кампанію шельмування та паплюження В.Ющенка, поіменувавши непристойне дійство боротьбою за чистоту рядів опору диктатурі.

На "випад" КОДу "Наша Україна" відреагувала відкритим листом Голови Політвиконкому Сергія Бондарчука. Він звинуватив КОД у тому, що той "не гребує ні підміною понять, ні відвертою брехнею. І коли я чую від вас щось на кшталт "Хто не з нами – той за Януковича", то бачу щось дуже схоже на виверти геббельсівської пропаганди". Іншими словами, "ви швиденько винесли вирок і тут же привели його у виконання – в найгірших традиціях сталінських судилищ: заочно, без врахування думки звинувачених і свідків".

Він заявив, що члени КОДу є "банальними кон'юнктурниками, яким байдуже, під якими знаменами і гаслами йти у владу, – аби тільки туди потрапити". Зараз, вважає С.Бондарчук, КОД намагається виштовхати на узбіччя політичних процесів ті політичні сили, які не вписуються в їхню схему приходу до влади.

Насамкінець Голова Політвиконкому "Нашої України" звинуватив членів КОДу у "проведенні ганебного договірного матчу на майданчику Верховної Ради при ухваленні мовного закону".

Одне слово, "нотами" обмінялися. Далі буде?

ЩОБ ТВОРИТИ УКРАЇНУ, ПОТРІБНА УКРАЇНСЬКА ВЛАДА

Пилип ЮРИК,
прес-секретар ЗОО КУН

Відбулася XV конференція Запорізької обласної організації Конгресу Українських Націоналістів. Про політичну й економічну обстановку в області доповів голова ЗОО КУН Василь Тимчина. Він зупинився на завданнях обласної організації КУН під час цьогорічних виборів до Верховної Ради України, означив обстановку в регіоні.

Найголовнішим завданням Конгресу на місцях друг Василь вважає пропаганду ідеології українського націоналізму, виховання молоді на традиціях наших славних предків, зокрема воїнів ОУН-УПА. Він розповів, як діє запорізька влада проти "Просвіти" та інших патріотичних організацій, зазначив, що ми повинні зробити все, щоби поміняти владу бандитів на владу патріотів.

Голова секретаріату Головного проводу Конгресу Володимир Манько доповів про політичну обстановку в Україні, яка нині має неукраїнську владу, керовану сусідньою державою, та боротьбу Конгресу Українських Націоналістів проти маріонеткового режиму. Він також розповів про перемовини з правоцентристськими силами України, їхнє об'єднання навколо КУНу задля майбутньої перемоги на виборах. Адже Україну легше творити, розбудовувати, коли влада не чужа, не промосковська, а наша, українська, зазначив доповідач.

В обговоренні доповідей взяли участь члени Конгресу Григорій Степченко, Василь Романюк, Василь Коростильов, Тарас Шевченко, Олександр Одинець, Микола Олексієнко та інші.

Відбулися вибори делегатів на XIV позачерговий Великий збір Конгресу. Ними стали Василь Тимчина, Віктор Гудзь і Михайло Калиняк. Конференція ЗОО КУН висунула на чотири територіальні мажоритарні округи своїх кандидатів у народні депутати. Це – члени КУН професор Мелітопольського педагогічного університету Віктор Гудзь, Голова Запорізької обласної організації "Просвіти" Олег Ткаченко, адвокат Григорій Степченко й професор Класичного приватного університету Іван Каріка.

Конференція ухвалила заяву з приводу спроби проросійських і прокомуністичних сил розколоти українське суспільство на мовному ґрунті. Заява спрямована проти ухвалення Верховною Радою проекту закону Колісниченка-Ківалова, що нівелює українську мову як державну, сприяє її знищенню.

ЗАКОНОПРОЕКТУ – РІШУЧУ ВІДСІЧ!

Закінчення. Початок на 1-й стор.

Також на мітингу виступив заступник Голови Конгресу, капітан першого рангу Євген Лупаков, який наголосив, що захист української мови – це захист своєї матері, своєї Батьківщини. Він підкреслив, що сподіватись на дотримання законних процедур розгляду та голосування законопроекту Ківалова-Колісниченка не доводиться, зважаючи на непослідовну позицію спікера ВР Володимира Литвина, тому патріотичні сили мають бути готові щомиті мобілізуватись і стати на рішучий захист рідної мови.

Від Української народної партії на мітингу виступили народний депутат України Іван Заєць та письменник Володимир Шовкошитний, від ВУТ "Просвіта" ім. Т. Шевченка – Микола Нестерчук, від Спілки офіцерів України – В'ячеслав Білоус.

Під час акції кілька невідомих молодиків намагались зірвати захід, вигукуючи образливі для українців гасла. Вони отримали рішучу відсіч від активіста Конгресу, заступника голови столичної організації Івана Слабеняка. Після чого мітинг продовжився.

Українська патріотична альтернатива закликала українців бути напоготові до акцій громадянської непокори в разі намагань влади ухвалити мовний законопроект в цілому.

Прес-служба КУН

Наші корпункти

Вінниця	В'ячеслав Березовський	(067) 258-55-71
Дніпропетровськ	Хоменко Микола	(056) 748-17-92
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Житомир	Крук Микола	(0412) 44-52-32
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36-95-25
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04597) 4-92-93
Київ	Шепетюк Юрій	(044) 278-63-89, 279-68-34
Луцьк	Хомич Іван	8-095-92-66-154
Львів	Динилиха Ігор	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Яценьо Софія	(0512) 49-67-90
Одеса	Парфенюк Василь	(048) 758-31-13
Полтава	Паламарчук Дмитро	(050) 171-63-49
Рівне	Бідюк Юрій	(050) 435-34-34
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Тернопіль	Білах Іван	(8050) 339-56-12
Ужгород	Сачко Олександр	(099) 053-48-69
Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Херсон	Реуцький Іван	(0552) 26-50-56
Хмельницький	Бенюк Ніна	(8096) 362-72-23
Черкаси	Савченко Максим	(067) 647-35-24
Чернівці	Лютик Віктор	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

ДОБРОДІЙНІСТЬ

НАЙКРАЩА НАГОРОДА

Майже щодня на своєму сайті Благодійний фонд Андрія Лопушанського розповідає про добрі справи мецената на Прикарпатті. А тут ще й телефонна розмова із завідуючою фельдшерсько-акушерським пунктом селища Стара Сіль Галиною Чернянською.

– Наше селище віддавна відоме, – розповідає вона, – гарною природою: дивишся довкола – не намилуєшся. Крім того, тут розташовані прадавні родовища солі, які вірою і правдою служили людям, аж поки більшовики не осквернили їх кров'ю невинно убієнних. Нечуваного розміру масакра відбулася тут у війну, трупи скинули в соляну шахту. Зараз селище виглядає привабливо: близько від райцентру, є газ, школа, дитячий садочок, магазини. А от з медициною в останні роки не щастило. До 1990 року в селищі була амбулаторія. Сюди я й приїхала 30 років тому працювати з Рівненщини, вийшовши заміж за вихідця з Старої Солі. В 1990 році амбулаторію закрили, натомість створили ФАП, яким запропонували мені завідувати. Виділили для нього аж… дві кімнатки. Одну зайняв стоматолог, бо до нього завжди багато людей, друга – для всіх інших хворих. Навіть фізіотерапевтичне обладнання, яке нам надала районна лікарня, лежало мертвим вантажем – не було можливості його використовувати. І хоч у селищі є неврологічне відділення районної лікарні, мешканці практично не могли отримати належну медичну допомогу, адже далеко не всі мають неврологічні захворювання. Важко було й працювати в таких умовах. А відповідь з району була одна – нема грошей. Благо, знайшовся меценат Адрій Лопушанський, щось, здається, допомогли і з району. Голова селищної ради виділив нам півбудинку, в якому були проведені ремонт та реконструкція. Тепер маємо ще дві просторі кімнати, в одній з яких будемо проводити щеплення і лікарські маніпуляції, в другій – фізпроцедури. Гарно, чисто, світло, аж хочеться працювати.

Втім, як розповів директор Благодійного фонду Андрія Лопушанського Орест Бонк, така ситуація з медициною характерна для сіл Прикарпаття:

– Приміщення не опалюються, дахи протікають, вікна і двері в такому стані, що взимку через них задуває сніг. Як хвора людина має проходити обстеження в таких умовах? Адже їй, як мінімум, гарантована ще й застуда. А як працювати лікареві чи фельдшеру? Чиновникам, відверто кажучи, байдуже, як живе і чи взагалі живе трудовий люд. Коштів на ремонти медичних закладів давно не виділяють. А що може зробити фельдшер на свою мізерну зарплату?

Між іншим, за фінансової підтримки Андрія Ярославовича вже проводиться ремонт фельдшерсько-акушерських пунктів і в інших селах Старо-Самбірського району – Тершові, Стрільбичах, Топільниці. Незадовго їхні приміщення будуть не гірші, ніж в районній лікарні.

– Спеціально підвели завершення ремонту до Дня медичного працівника?

– Ні. Але про свято медиків ми не забули. Річ у тім, що в цьому заполітизованому брехливому світі всі давно розучилися говорити один одному добрі слова, щиро радіти, коли тобі їх хтось говорить. Що ж стосується самих медиків, не таємниця, в якому занедбаному стані перебуває сучасна українська медицина. Цій владі не потрібна ні здорова людина, ані мисляча нація. Між тим, в Україні не перевелися ще люди, для яких клятва Гіппократа важить більше, ніж матеріальні статки. І саме їм за турботу про здоров'я своїх земляків Андрій Лопушанський вирішив сказати спасибі: 24 кращих медпрацівників району отримали путівки на відпочинок і оздоровлення в "SPA-Женева". Потурбувався пан Андрій і про гарний настрій медиків, запросивши до участі в святковому концерті фіналістку проекту "Американський шанс" Людмилу Ясінську та відому виконавицю Андріану.

Не забув і про тих, хто через слабке здоров'я змушений часто звертатися до лікарів. Андрій Ярославович переказав на рахунок Старосамбірської комунальної аптеки 25 тисяч гривень, що дозволить усім хворим на гіпертонічну хворобу купувати виписані лікарем медикаменти з семивідсотковою знижкою.

– Чому саме гіпертонікам?

– Тому, що, як з'ясувалося, це найпоширеніше захворювання в наших краях.

– Пане Оресте, ще кілька слів про довготривалі проекти Андрія Лопушанського і Фонду. Ви продовжуєте допомагати в реконструкції, побудові й ремонті храмів. Тобто дбаєте про духовне здоров'я нації. Воно й правильно, адже молитва ламає залізо. Щоправда, немудрі голови, як виявилося, до всього мають імунітет.

– Маєте на увазі недавно ухвалений у першому читанні законопроект Вадима Колісниченка і Сергія Ківалова "Про засади державної мовної політики"? Треба сказати, що ці політики назавжди вписали свої імена в новітню історію, як українофоби. Їх не тільки пам'ятатимуть нащадки, їм, що, зрештою, рідко трапляється в історії, яка любить "відстоятися" у часі, належну оцінку дали сучасники. Андрій Лопушанський як політик, член Конгресу Українських Націоналістів, теж не міг обійти увагою цей "видатний" документ. Він звернувся до всіх політиків, які представляють наш Прикарпатський край, із закликом захистити українську мову, не допустити ні її геноциду, ні відвертого глуму над нею. Бо це цинічне знущання над Україною, українцями, кожним з нас. Нема мови – нема народу – нема держави.

– Людям задурманюють голови, що новий закон не зменшить сфери впливу української мови, натомість дозволить представникам національних меншин спілкуватися рідною мовою в державних установах.

– І хто має в це вірити? Ви уявляєте "бузі" наших чиновників, якщо їм подати документи польською, вірменською, німецькою, ідиш чи будь-якою іншою, крім російської, мовою?

До речі, цікаво, скільки мов "братів своїх менших" знають самі "законотворці"? Гадаю, це риторичне запитання. Натомість уже тепер в радіо- і телеефірі паразитує спотворена російська мова, а українську дублюють для тих, хто "нє панімаєт". У школах скорочуються години рідної мови, літератури й історії. Українську книжку зробили недоступною. В південних і східних районах уже взялися за закриття українських шкіл. То що буде діятися під прикриттям цього закону? Міністр освіти і науки дав вичерпну відповідь на це запитання, назвавши українську мову непотрібною. Саме тому Андрій Лопушанський назвав цей закон антидержавним і наголосив, що він за жодних обставин не повинен бути ухваленим. Ніні, підкреслив Андрій Лопушанський, коли реалізується тотальний наступ на все українське, прийшов час не тільки шанувати рідну мову, а й відстояти її в боротьбі.

– Пане Оресте, щоразу, спілкуючись з вами, переконуюся, наскільки важливу справу робить Андрій Лопушанський і яким потрібним і корисним для підгірян є його фонд. Часом собі думаю: міцним, гарним, і щасливим є тільки той дім, у якому мешкають добрі господарі. Андрій Лопушанський виявився якраз тим добрим господарем для своєї малої батьківщини, який своїм пильним оком помічає всі неполадки і дбайливо намагається їх усунути. До того ж є добрим організатором. Саме такі, як він, повинні представляти регіон у владних і державних структурах, бо знають, що в першу чергу потрібно для нормального життя. Особливо мені імпонує його турбота про здоров'я дітей. Ігрові майданчики продовжуєте споруджувати?

– Звичайно. Адже їх дуже бракує. Щоб не оббивати пороги з проханнями зварити гірку чи гойдалку, в одному із цехів на заводі "Екватор" виготовляють і збирають необхідні конструкції. А заодно ще й роботу мають люди.

– Значить, на обладнання дитячих майданчиків є попит?

– Певно, що є. Якщо в містах можемо сказати, що їх бракує, то в селах зовсім нема, і не було. А дітворі потрібно десь бавитися, розвиватися. Тому до нас делалі частіше звертаються батьки з проханням допомогти обладнати такий майданчик для їхніх малюків. Останній ми подарували селу Нове Місто, що на Старосамбірщині. Відкривали урочисто, коли сільська громада святкувала уродини свого населеного пункту – Новому Місту виповнилося 711 років.

– Дозвілля школярів, особливо під час довгих літніх канікул, і справді проблема. Самими майданчиками її не вирішити.

– Андрій Ярославович не втомлюється для них щось придумувати. Вся країна переживає "Євро-2012". Навіть ті, хто не зараховує себе до вболівальників. Що вже казати про дітвору! От і влаштував для дітей "Євро". Річ у тім, що в Самборі є давня традиція: проводити турнір з футболу серед вуличних команд. Тож і вирішив заохотити юних футболістів. У турнірі взяло участь 19 команд: 9 молодшої вікової групи і 10 – старшої. Це був справжній чемпіонат, за яким, як почесні гості, спостерігали голова міста Тарас Копиляк, його заступник Юрій Леськів, голова федерації футболу м. Самбора Петро Мошуманський та представник Фонду Роман Колток. Андрій Ярославович подбав про медалі для переможців, а також кожній із команд подарував м'яч. Міський голова відзначив кращих гравців грамотами. Переконаний, що серед тієї малечі ростуть майбутні чемпіони.

– Маєте в планах ще щось цікаве?

– Цікавим і насиченим є в нас кожний день. Але наперед забігати не буду з двох причин: по-перше, кожен день приносить не лише нові задумки й нову роботу, й вносить певні корективи; по-друге, люблю робити сюрпризи – Андрій Лопушанський навчив, що найкращою винагородою за працю є щира посмішка і сердечне "дякую". Не хочу зіпсувати передчуття.

Леся РУПНЯК,
Львівська область

На світлині: на відкритті дитячого майданчика у Новому Місті виступає Андрій ЛОПУШАНСЬКИЙ

ВТРАТА

ВІДЛІТАЮТЬ ЖУРАВЛІ У ВИРІЙ...

Так несподівано, раптово не стало воїна УПА, члена КУНу Матвія Васильовича Галяна.

Наш побратим народився 9 листопада 1924 року у селі Головно на Волині у селянській родині. Дитинство пройшло у рідних місцях. Тут його застала війна. Юрій став зв'язковим в УПА. У боях зазнав поранення. Його бойові будні тривали до 1944 року. З приходом "визволителів" попав на допит в СМЕРШ. Ціною зради не купив собі свободу. Був осуджений і відправлений в Кемеровську область. Тут він знайшов свою другу половину Еллу Ульман, з якою одружився. Її, німкеню з Поволжя, вислали до Сибіру, де вона відбувала заслання. Тут у них народилось троє діток. Опісля виїхали в Україну на Волинь, але з хворобою доньки лікарі порадили змінити місце проживання. Так сім'я переїхала в Крим. В кінці 1980-х став активним членом "Просвіти", а згодом одним із засновників Євпаторійської міської організації КУН.

Людські долі – це незвідані дороги. У 1988 році познайомився з Галиною Крижанівською, з якою прожив до останнього дня свого земного життя. Матвій Васильович завжди був у вирі життя української громади, брав активну участь в усіх заходах. Згодом очолив братство ОУН-УПА в Криму.

Ми втратили славного сина України. Панахиду відслужили і провели в останню дорогу отець Ярослав – УПЦ КП, отець Богдан – УГКЦ.

Висловлюємо щире співчуття родині і близьким покійного. Вічна пам'ять нашому побратиму і другові Матвію Васильовичу Галяну!

Кримське Братства ОУН-УПА,
Кримська організація КУН,
товариство "Просвіта" та Союз Українок

! ГЕРОЯМ – СЛАВА!

30 ЧЕРВНЯ 1941 РОКУ. НАПЕРЕДОДНІ

Василь КУК

ЛЬВІВСЬКА ГРУПА ПРОВОДУ ОУН

Крім трьох Похідних груп ОУН, створено також ще спеціальну керівну Львівську Похідну групу, що складалась із членів Проводу та провідних осіб Організації. На неї покладено завдання організації усіх справ, пов'язаних з проголошенням відновлення Української державності. Тільки-но почалась 22 червня війна, як зразу ж вступив у дію мобілізаційний план воєнного часу. На Західно-Окраїнних Українських Землях залишилась мінімальна кількість членів Організації, необхідна для продовження місцевої діяльності, а всі інші відійшли у складі Похідних груп на Східну Україну.

Львівська група провідних членів ОУН (близько 20 осіб) мала свої окремі завдання і свій маршрут походу на Львів. Уже на другий день війни Ярослав Стецько, Микола Лебідь, Іван Равлик і я – Василь Кук на легковій автомашині, зареєстрованій у військовому відомстві, переїхали без перешкод на правий, східний бік ріки Сяну із наміром якнайскоріше добратись до Львова. Їхати по головній дорозі було і важко (бо по ній ішло багато військових машин) і небезпечно – з огляду на можливу перевірку документів військовою жандармерією. (Наші документи не давали нам права на перебування у зоні воєнних дій). Тому ми з'їхали на бічну доріжку, але вже за селом Ветлин попали під обстріл совєтської артилерії. Перед нами був фронт. Врятував невеличкий лісок. По тому Лебідь повернувся автом до Кракова, а ми вже пішки пробирались у напрямі до Львова.

З Кракова виїхали ми таємно від німців, використовуючи наявні в нас німецькі військові документи. Добратись нам до Львова треба було раніше, ніж там установиться німецька адміністрація. Цим пояснюється поспіх групи: якнайшвидше до Львова, щоб не запізнитись! По дорозі на Львів наша група зустріла чимало всяких перешкод, що могли призвести до її ліквідації. Передусім, нас могла арештувати німецька військова польова жандармерія. Дехто у групі мав добуті різними способами військові документи, видані німецьким вищим військовим командуванням (ОКВ), а німці до документів ставились із довір'ям та респектом. Вони їх не перевіряли та й не до того їм було, коли навкруги не вщухала стрілянина та рвались снаряди, йшли бої. Де проходить лінія фронту – ми точно не знали, тому могли дуже легко попасти під кулі совєтської армії. За м. Ярославом ми повернули на південний схід у напрямі села Сухорів, а далі вже рухались через села: Ветлин – Висоцько – Лази – Заліська Воля – Бучина – Млини – Краковець.

25 червня добрались ми до містечка Краковець, розташованого на лівому березі ріки Шкло. По дорозі – зустрічі з населенням, бесіди про його життя, взаємне інформування. Знайомились із совєтською дійсністю, із цим спустошенням, що його вчинили більшовицькі окупанти за неповних два роки. Про становище на звільнених теренах ми постійно інформували Провідника ОУН С. Бандеру й друзів, котрі перебували ще на німецькому боці. У Краківці ми пробули два дні. Тут до нас долучились інші члени групи, і так нас зібралось уже близько 15 осіб: Ярослав Стецько, Ярослав Старух, Лев Ребет, Євген Врецьона, Іван Равлик, Дмитро Яців, Іван Вітошинський та ін. Микола Лебедь, Степан Ленкавський включились у роботу групи вже у Львові 3 липня. У Краківці нам пощастило знайти справну вантажну машину ("полуторку") із водієм, який хотів повернутись у свою Полтавщину. Я пообіцяв йому допомогти дістатися наразі лише до Львова, а потім і далі на схід, якщо він довезе нас до Львова. Домовились. Водій був радий, що вдасться зберегти від конфіскації німцями його машину, а ми задоволені, що маємо змогу якнайшвидше дістатися до Львова. Відповідно до того, як фронт усе далі просувався на схід, ми й наближалися до столиці Галичини. 27-го ми вже були в Яворові, де зустрілись зі членами визвольного підпілля та побачили вперше військовополонених совєтської армії. Трималась вони гідно, повні неприхованої ненависті до німців.

28 червня через м. Янів (нині Івано-Франкове), передмістя Левандівку, в'їхали ми у Львів і зупинились на площі біля церкви св. Юра. Було вже після полудня. Треба було зайнятись розміщенням людей, зібрати інформацію про те, що діється в місті.

Ярослав Стецько та Іван Равлик замешкали в домі родини останнього, а я разом з Ярославом Старухом примістився у його добрих знайомих ще з польських часів, що жили неподалік площі Ринок (вул. Краківська, 17, кімната 9). Усі інші також знайшли приміщення, хто в рідні, хто у знайомих.

Ще того дня ми зайняли у своє розпорядження будинок колишнього українського банку "Дністер" на вулиці Руській, де раніше були якісь совєтські установи. В кімнатах цього будинку на другому поверсі розташувався штаб ОУН. Діяли ми тоді легально, відкрито, як влада. У Львові в той час фактично жодної офіційної влади ще не було. З наближенням фронту совєтська влада втекла, залишивши у тюрмах сотні постріляних і закатованих політв'язнів. Німецькі фронтові частини пройшли через місто і подались далі на схід, переслідуючи совєтську армію, а тилова німецька адміністрація ще не встигла встановитись. Тож єдиною владою в місті тимчасово була ОУН, члени якої вийшли з підпілля або прибули із-за Сяну та Бугу.

29-го (неділя) та 30-го червня (понеділок) велась інтенсивна підготовка до скликання Народних Зборів. Ярослав Стецько зайнятий був переважно розмовами з різними видатними громадськими діячами Львова, маючи на меті запросити їх до участі в Народних Зборах, а згодом – і до українського уряду чи міської управи. Тоді ж він мав розмову з митрополитом Андреєм Шептицьким, в якій докладно поінформував його про німецьку політику щодо України, про становище в Організації, зокрема, про причини виникнення внутрішнього конфлікту та її розколу, а також про намір скликати Народні Збори для проголошення відновлення державності.

Ярослав Старух – тоді член пропагандивної референтури Проводу ОУН, колишній член Краєвої Екзекутиви, організатор студентства й робітництва у Львові – виявив особливу активність та оперативність. Він прекрасно знав місто та його мешканців. Швидко відшукував потрібних людей і дуже вміло залучав їх до суспільно-політичної праці. Він був у постійному русі, завжди спішив, всюди встигав. До того ж, був він чудовим пропагандистом-популяризатором. Він твердо вірив у все те, що говорив, тому йому вірили, його слова переконували. Саме завдяки Я. Старухові зразу ж запрацювала Львівська радіостанція. Більшовики, поспішно втікаючи з міста, не встигли її знищити. На станції залишився технічний персонал, диктори, серед них був також диктор – член ОУН Юліан Савицький. Це дало змогу інформувати світ про події у Львові відразу ж після його звільнення. Уся робота пропагандивного апарату ОУН була тоді зосереджена на використанні радіопередач.

Тут, крім Ярослава Старуха, дуже активно працювали колишній провідник Краєвої Екзекутиви Лев Ребет, юрист і видатний теоретик українського націоналізму; журналіст Іван Вітошинський та багато інших досвідчених публіцистів. Через відповідні радіопередачі можна було оперативно впливати на всю діяльність визвольного руху на звільнених теренах України.

Я встановлював зв'язки з визвольним підпіллям, відновлював діяльність Організації у нових умовах, підтримував контакти із Похідними групами. Швидко налагоджено зв'язок із крайовим провідником ОУН Іваном Климовим ("Євген Легенда") та його близькими помічниками в Золочівщині – Романом Кравчуком та Осипом Безпальком. Велику активність та організаційні здібності в цих справах виявляли Роман Малащук, Осип Мащак – працівники оргреферентури Проводу, кур'єри-зв'язківці – Тарас Онишкевич ("Галайда"), Гошовський Микола ("Спартак"), Володимир Лобай ("Вугляр") та ін. Головне завдання, яке стояло на повістці дня, – це перебудувати діяльність Організації відповідно до нової військової та політичної ситуації. Доки німці не визначили свого ставлення до української державності, необхідно було зберегти підпільну мережу, робити запаси зброї й амуніції, медикаментів та підпільної техніки. З іншого ж боку, треба було також частину кадрів скерувати на роботу в легальних установах (державно-адміністративних, культурно-освітніх тощо).

Ярослав СТЕЦЬКО

Іван Равлик та Євген Врецьона із запалом узялися за організацію у Львові місцевої української міліції, яка у той час стала єдиною реальною силою, на котру могла легально опертися новостворювана українська влада. Я назвав лише найголовніші напрямки діяльності ОУН у перші дні після визволення Львова. Тоді практично всі ми займалися всіма справами. Ми, справді, таки були єдиною активно діючою владою, і право на це давали нам блакитно-жовті пов'язки на рукавах. Будинок "Дністра" на вул. Руській був повний найрізноманітніших відвідувачів. Сюди надходила вся інформація зі звільнених від більшовиків українських земель, приходили звіти від підпільних організацій, тут видавались їм накази, розпорядження, інструкції. Тут відбувались засідання Проводу ОУН, уточнювалась тактика політичної діяльності визвольного руху.

30 червня у Львів вмаршував Український легіон, який очолював сотник Роман Шухевич. Це була військова одиниця у силі одного куреня (три сотні, 330 воїнів), утвореного у складі німецької армії напередодні війни. Складався він переважно з членів ОУН та її симпатиків і мав назву Дружини Українських Націоналістів (ДУН). Мета організації такого куреня полягала в тому, щоб здобути фахові військові знання, вивчити німецьку військову тактику, аби у майбутньому мати змогу боротися за Українську Державу. І справді, згодом багато вояків куреня влились у лави УПА, де зайняли старшинські й підстаршинські становища. Поява у місті українського війська дуже сильно підняла у Львові авторитет підпільної влади ОУН.

НАРОДНІ ЗБОРИ

30 червня, у понеділок, о 6 годині після полудня на другому поверсі будинку "Просвіти" у Львові (площа Ринок, 10) відбулись Народні Збори. Тут зібрались представники громадськості міста Львова й околиць, церковні достойники, провідні члени ОУН, учасники підпільного визвольного руху. Зал був переповнений делегатами. Збори відкрив перший заступник Провідника ОУН Ярослав Стецько вшануванням пам'яті борців, які загинули в боротьбі за волю України. У змістовному вступному слові він з'ясував політичне становище України у зв'язку з війною, вказуючи, що війна в Україні ведеться за Україну, за те, кому належатимуть багаті наші землі, й що український народ не сміє мовчки спостерігати розвиток подій, але мусить стати їх активним і самостійним учасником. Щодо Німеччини промовець підкреслив, що союз із нею можливий лише за умови визнання Німеччиною державної незалежності України та її уряду. Усебічно обґрунтувавши необхідність

відновлення української державності, як вияву волі українського народу до самостійного державного життя, Ярослав Стецько зачитав Акт про відновлення Української Держави. Присутні вислухали оголошення Акту стоячи, одностайно схвалили його та відспівали гімн "Ще не вмерла Україна". Перші слова Акту звучали: "Волею Українського Народу, Організація Українських Націоналістів під проводом Степана Бандери проголошує відновлення Української Держави, за яку поклали свої голови цілі покоління найкращих синів України. Організація Українських Націоналістів, яка під проводом її Творця й Вождя Евгена Коновальця вела в останніх десятиліттях кривавого московсько-більшевицького поневолення завзяту боротьбу за свободу, взиває увесь український народ не скласти зброї так довго, доки на всіх українських землях не буде створена Українська Суверенна Держава".

Відновлення державності вітали представники громадських установ та організацій. Від Української Греко-католицької церкви виступив о. д-р Й. Сліпий, який передав благословення митрополита Андрея Шептицького. Представник національно-визвольного підпілля, вітаючи відновлення Української Держави, заявив, що ОУН продовжуватиме боротьбу й не складе зброї, доки українська державна влада не буде встановлена на всіх українських землях, доки не будуть вигнані з України всі окупанти. Від імені українського війська – Дружин Українських Націоналістів – Збори привітав духівник Дружин о. д-р Іван Гриньох.

Після закінчення привітальних промов, головуючий надав слово мені. Висвітливши коротко роль ОУН у національно-визвольному русі й боротьбі українського народу в останні роки, її відповідальність за подальшу долю визвольного руху та обгрунтувавши моральне й фактичне право ОУН виступати від імені воюючої України, я оголосив наказ Провідника Проводу ОУН Степана Бандери про призначення Головою Українського Державного Правління Ярослава Стецька, першого заступника Провідника ОУН. Призначення Ярослава Стецька на посаду голови Державного Правління Збори схвалили аплодисментами. Підтримана була також запропонована мною пропозиція про надання Голові УДП права покликати членів Державного Правління, призначати їх на відповідні посади та звільняти з них.

Згодом дехто вказував на недемократичність такого призначення Голови уряду. Але не слід забувати, що у тому часі йшла війна, діяли закони воєнного часу й вимагати в таких екстремальних обставинах суворого дотримання у цьому питанні демократичних принципів мирного часу було би просто нерозумно. Крім того, Провід ОУН виходив із засади, що німецький уряд вороже поставиться до факту відновлення української державності й застосує репресії. З огляду на це свідомо підкреслювалась ініціатива ОУН в організації проголошення Акту відновлення Української Держави. Ситуація вимагала, щоб уряд держави очолив відомий і стійкий член Організації, який за всіх обставин гідно боронитиме зайняті позиції і нізащо не відступить. Ярослав Стецько, як Голова уряду, був свідомий тої відповідальності, яку добровільно брав на себе. Найближчий час повністю підтвердив правильність такого рішення. Вимогу німецької влади скасувати Акт 30 червня Стецан Бандера і Ярослав Стецько категорично відхилили і гідно відстояли честь української нації, мужньо обороняючи право українського народу на державну незалежність. За це їх було арештовано й ув'язнено в концтабір.

Під кінець Зборів з'явилися в залі представники німецької армії др. Ганс Кох та майор фон Айкерн. Зазначимо, що про скликання Зборів жодні німецькі установи не повідомлялись і ніякої німецької делегації не запрошувалось. Німецькі військові представники прибули на Збори з власної ініціативи, довідавшись про них від сторонніх осіб. Ганс Кох у той час працював у штабі Верховного командування німецьких збройних сил політичним радником в українських справах. У своєму виступі, спочатку німецькою, а під кінець українською мовою, він підкреслив, що зараз іде війна і необхідно все мобілізувати для потреб фронту, питання ж української державності поки що не актуальне, воно не в компетенції Верховного командування і в майбутньому буде вирішене фюрером Адольфом Гітлером. Завдання українців під сучасну пору – працювати, усі свої сили спрямовуючи на перемогу Великої Німеччини над більшовицькою Росією. У промові Коха помітна була нервозність, невпевненість. Видно було, що і скликання Народних Зборів, і проголошення Акту відновлення Української Держави було для німців цілковитою і дуже неприємною несподіванкою. Усі присутні в залі з його виступу зрозуміли, що ставлення німецького уряду до української державності буде негативне, але мовчали.

Попри деяку дисгармонію, що її вніс виступ Коха у святковий настрій Зборів, нарада тривала. Далі виступив член пропагандистського відділу Проводу ОУН Іван Вітошинський. Він, аби не надавати Зборам виразного протинімецького характеру й не дати командуванню німецької армії підстав для ворожого ставлення до української державності, висловив привітання німецькій армії, яка звільняє українські землі від більшовицьких окупантів, і відзначив, що лише спільними зусиллями української й німецької армій можливе здобуття в цій війні перемоги над спільним ворогом – більшовицькою Москвою. Після завершального слова голови Державного Правління Народні Збори закінчилися гімном "Не пора, не пора, не пора москалеві й ляхові служить!"

Про хід Зборів інформувала львівська радіостанція. Організував передачі Ярослав Старух, у розпорядженні якого були всі матеріали Зборів (текст Акту, наказ про призначення Голови Державного Правління, тези окремих виступів тощо). Звістка про відновлення Української Держави й створення уряду викликала небувалу радість населення. Усюди на звільнених теренах України утворювались місцеві органи правління, налагоджувалося нормальне господарське, громадське та культурно-освітнє життя. З'явилось багато нових людей, ініціативних, енергійних, талановитих, які, не жаліючи сил, самовіддано працювали для відбудови власної незалежної держави. Українські місцеві органи влади діяли до осені, поки не були німцями скасовані й замінені окупаційними.

Проголошення відновлення Української Держави на самому початку війни проти совєтської Росії було політично логічним і цілком закономірним актом. Зовсім аналогічно вчинила також підпільна Литовська націоналістична організація – Фронт Литовських Активістів (ЛАФ), який уже на другий день війни задекларував відновлення Литовської Республіки й створив тимчасовий литовський уряд, котрий очолив Провідник ЛАФ – полковник Казіс Шкірпа. Це був посол вільної Литовської Республіки в Німеччині, який перебував тоді в Берліні. Його заступником, віце-прем'єром уряду став професор Юозас Амброзевічюс, який перебував у Литві. На заклик підпільного литовського уряду почалось у Литві повстання, в яке включились так звані територіальні литовські дивізії, і 27 червня майже вся Литва опинилася у повстанських руках. Обидва Акти, і Литовський 23-го червня, і Український 30 червня випливають з одного й того ж джерела – прагнення народу до волі й державної незалежності.

З книги "Акт відновлення Української держави". В.Кук. 2004 рік

 ПОГЛЯД

Сергій Головатий: "Парламент – це критична маса холуїв, плебеїв та покидьків"

Сергій Головатий називає поразкою для України ухвалення мовного законопроекту. Про це він сказав в інтерв'ю Главкому, пояснюючи, чому він не голосував за цей документ.

"За 21 рік незалежності України це друга істотна поразка України. Перша – це Харківські угоди, друга – мовний законопроект, який проголосований в першому читанні. Хоча Харківські угоди давно набули чинності, а цей – ще ні, проте ми побачили перший крок. Мовний законопроект – це крок до найжахливішої поразки України у виживанні як держави з 1991 року. Саме Партія регіонів забезпечила цю істотну поразку нашої країни", – наголосив він.

Хоча, на думку С.Головатого, Харківські угоди та перебування Чорноморського флоту РФ не є таким згубним для виживання незалежної держави й існування українського народу, як мовне питання. За його словами, вперше за роки незалежності Верховна Рада стала ілюстрацією відсутності в парламенті українців як патріотів своєї держави і народу. "Парламент – це критична маса холуїв, плебеїв та покидьків. Незалежно від свого регіонального походження, кольорового, партійного чи безпартійного походження", – наголосив він.

С.Головатий зауважив, що "якщо взяти тих, хто голосував за мовний проект поіменно, то там буде істотна частка тимошенківців та турчинівців, яких вони провели у Верховну Раду. Ці депутати зараз позафракційні або у Рибакова в "Реформах заради грошей" засіли. Це шість людей. Також два нунсівці проголосували за російську мову". Всього справу вирішили дев'ять голосів. Така сутність Верховної Ради, яка фактично вже не є парламентом, додав депутат-"регіонал".

"Мовний законопроект – дуже серйозна загроза. Його прагнуть ухвалити в цілому. Мовне питання для України, нації, яка понад три століття була гноблена й ледь виживала, життєво важливе. Ми єдина нація в Європі, яка досі упосліджена та колонізована. Ми – європейський парадокс, нація, держава якої її ніколи не захищала. Єдине, чого нам вдалося досягти, щоб в Конституції зафіксували статус української як державної. Це була велика перемога, проте остання. Ось зараз цей статус мови нівелюється та знищується через фактичну політику", – зауважив він.

На думку депутата, за останні два роки масштаби русифікації суспільства б'ють рекорди. Було більше зроблено для русифікації України, ніж за останні двадцять років.

"КГБістська й путінська стратегія полягає в тому, щоб знищити Українську державу й поглинути її. Вже відбулося поглинання Росією інформаційного простору України, економічного та церковного просторів. З церквою до кінця не вдалося поглинути, проте "русский мир" має сприятливий грунт від цього режиму", – підкреслив С.Головатий.

Він нагадав, що Венеціанська комісія в грудні минулого року ухвалила висновок стосовно мовного законопроекту Вадима Колісниченка та Сергія Ківалова. Комісія сказала, що, по-перше, законопроект Колісниченка-Ківалова є відтворенням попереднього проекту, а той зовсім не відповідав європейським стандартам, зазначив С.Головатий. Проголосований нині в парламенті проект містить цілу низку положень, які суперечать статті 10 Конституції України. Документ містить багато положень, які не відповідають Європейській мовній хартії. Також законопроект не відповідає ще одному європейському міжнародно-правовому інструментові, яким є рамкова Конвенція про захист прав національних меншин. Це загальний підсумок висновку Венеціанської комісії, підкреслив С.Головатий

 НОВИНИ. ПОДІЇ. ФАКТИ

БУКОВИНА ІНФОРМУЄ

14 червня 2012 року в Чернівцях відбулося вшанування пам'яті жертв політичних репресій. Даний захід провела міська організація товариства політв'язнів та репресованих, яку очолює Д.В. Костельний.

На міському кладовищі, біля пам'ятного Хреста, відбулася Панахида за невинно убієнними під час сталінських репресій. Панахиду відправили священики греко-католицької Церкви Успіння Пресвятої Богородиці отець–вікарій Чернівецько-Коломийської єпархії УГКЦ Валерій Сиротюк та отець Василь і настоятель Церкви Успіння Пресвятої Богородиці УПЦ КП отець Олег.

Священики закликали вшановувати пам'ять загиблих на найвищому рівні. Торкнулись питання української мови в нашій державі, бо це є свята справа всіх нас.

На мітингу біля мерії м. Чернівці зі словом подяки товариству політв'язнів і репресованих за збереження їхньої пам'яті про людей, які були знищені за любов до рідного краю, виступив Олександр Паскар. Від влади виступив перший заступник голови обласної Чернівецької держадміністрації Георгій Галиць. Від обласного товариства політв'язнів та репресованих виступила його голова І.Ф.Войцехівська. Вона нагадала, що 1941 року, в ніч з 13 на 14 червня, з Буковини на заслання було вивезено 8 тис. осіб за наказом Москви. На збір людям давалось 15 хв. Людей били прикладами. Коли в дорозі вони помирали, їх просто викидали з поїзда. Олександр Бурденюк, голова Народного Руху Буковини, в своєму виступі зазначив, що російсько-комуністичний режим знищив дуже багато українців, а сьогоднішня влада досі неукраїнська.

До пам'ятника загиблим було покладено багато вінків і живих квітів. Траурний мітинг закінчився виконанням Державного Гімну "Ще не вмерла Україна".

Віримо, що більше ніколи не повторяться такі жахіття.

Слава Україні! Героям слава!

М. КИСИЛЬОВА

НАЦІОНАЛЬНИЙ КРУГЛИЙ СТІЛ

ПРО ПОЛІТИЧНІ ПАРТІЇ

Блаженніший Любомир, Кардинал ГУЗАР

В Україні вибори до Верховної Ради передбачено на жовтень. Дивним є, що зареєстровано майже 200 партій. Якщо всі партії твердять, що вони люблять Україну та служать Україні, то, як зауважив один трохи злобний політолог, на політичному обрії України є щонайменше 200 способів як можна любити Україну.

Тому постає питання, чи існують в Україні політичні партії у властивому значенні того слова?

Який елемент відповідальний за те, що певну групу політичних діячів можна називати партією?

В різних країнах світу відбуваються вибори до керівних органів держави. На підставі досвіду різних політично розвинутих країн, те, що ідентифікує якусь політичну партію, – це певна ідеологія, певне, точно окреслене розуміння основних напрямків діяння в будь-яких обставинах.

Звичайно, в державах з виробленою політичною традицією є тільки декілька партій, і кожна з них, незалежно від конкретних осіб, має своє виразне обличчя. Так, багато десятиліть у США існують тільки дві політичні партії.

Цікавим є те, що весь цей час вони зберігають свою змістовну тотожність. Змінюються люди, часто вони дуже відрізняються один від одного, але цілком спокійно можна прогнозувати, яка буде загальна політика, коли та чи інша партія отримає більшість.

Якщо в США приходить до влади республіканська партія або демократична партія, то можна без особливого труду сподіватись певних політичних розв'язок внутрішньої та зовнішньої політики. І за багато десятиліть це залишилось незмінним, хоча особи та обставини, навіть радикально, змінювались.

В Україні угруповання політиків приймають різні імена, іноді, навіть, дуже мальовничі, але те, що їх внутрішньо об'єднує, є: або спільний інтерес, або постать харизматичного провідника, або ж територіальне походження, а не ідеологічна платформа.

Іншими словами, політичну діяльність якогось кандидата годі передбачити. Можна здогадуватись на підставі зовнішніх прикмет, але цього далеко замало, щоби зробити справді політичний вибір.

Для нікого не є таємницею, що існує напружена ситуація в суспільстві. Панують дуже різні погляди на конкретну ситуацію, що спричинює відсутність поглядів. Багато говориться, але ці думки дуже емоційно представлені, не є солідно опрацьовані, а тому не можуть стати предметом спокійної, виваженої оцінки.

Предстоятелі українських традиційних Церков у своєму зверненні 1 грудня 2011 року звернули увагу, що в керівних колах питомим орієнтиром для шукання розв'язок суспільного життя є матеріальні цінності, тобто панує верховенство матеріалістичного мислення. Воно домінує у сфері політики на всіх рівнях.

Наперекір переконанням мислителів матеріалістичного напрямку, їхнім заявам та діям, запропоновані розв'язки залишаються без пропонованого ефекту. Навіть гірше, таке матеріалістичне мислення стає причиною багатьох суспільних недуг, таких, як корупція, хибне виховання молоді тощо.

Якщо таке матеріалістичне світосприйняття мало б і на далі характеризувати кандидатів на вибори, якщо б це мало бути спільним знаменником для всіх кандидатів на різних рівнях, то єдиний результат, який голосуючі громадяни можуть собі очікувати, – це поглиблення та поширення замішання, яке і так існує в житті нашого народу.

Вище згадане звернення предстоятелів Церков ствердило існування певного шкідливого світоглядного стану для суспільства в Україні. Але ціллю звернення був виразний заклик до цілого народу, не зважаючи на будь-які різниці, які можуть бути між громадянами, спільними силами будувати "рідну хату" на солідних основах.

Такими тривалими основами є духовні цінності. Вони не є чужі українському народові. Те, що наш нарід здобув упродовж віків, було побудоване якраз на таких цінностях.

На жаль, упродовж майже цілого минулого століття більшовицький режим насильно старався замінити, стараючись "створити" нову радянську людину – homo sovieticus. Глибоких ран, яких завдав більшовицький тоталітарний режим, ми ще не цілковито позбулись.

Великим завданням українського суспільства сьогодні є відшукати властиві духовні цінності та поставити їх в основу нашого майбутнього. Власне вони повинні ставати ідеологічним добром політичних груп.

Живемо у передвиборному періоді.

Кожна політична група застановляється – як пропхати найбільшу кількість своїх прихильників у ряди депутатів, і тим запевнити собі матеріальні користі та добра. Більшість громадян переконані, що таке планування включає не цілком прозорі заходи помножувати кількість "своїх", навіть не зважаючи на велеглаcні запевнення абсолютної прозорості.

Було б далеко краще і корисніше для нашого народу, якби ті, хто бажає брати активну участь у політичному житті, пам'ятали, що бути політиком – це значить служити народові, та використали найближчі місяці до виборів для випрацювання солідних та тривалих політичних позицій.

Результатом такої інтенсивної праці може бути навіть ідеологія, яка стала б тривалою прикметою політиків, достатньою, щоб їх належно ідентифікувати.

Щоб осягнути такий стан справ, треба перевірити, що є для нас справді цінним. Дозвольте відразу процитувати євангельські слова, "бо де скарб ваш, там буде й ваше серце" (пор.: Лк 12,34).

Треба собі вичислити, що нам цінне і поставити ті цінності у правильному порядку, не виключаючи і матеріальних, які також мають свою питому вартість.

Не хочемо тут давати готову відповідь. Скажу тільки одне – на чолі духовних цінностей треба поставити людину з усіма її обдаруваннями та людей як одну велику спільноту. В контексті політичного мислення це завдання кожної людини та кожної групи.

Ще раз повторюємо, нашим задушевним бажанням є, щоб кожний, хто хоче служити своєму народові в ділянці політики та дбати про загальне благо, мусить завдати собі труду випрацювати шкалу цінностей.

Офіційна передвиборна кампанія ще не почалася, але вже від довшого часу багато що діється і залежить від політичних дивідендів, які хочеться отримати.

В Україні починаються різні громадські ініціативи, згідно з якими люди, справді зацікавлені у розвитку нашої країни, збираються дуже детально аналізувати майбутніх кандидатів. Хочуть перевірити походження особи, освіту та інтелектуальну здібність, досвід, успіх у полагодженні справ, напрям важливих доленосних рішень, порядність, готовність спілкуватися з виборцями, почуття відповідальності та інше.

Але якщо виборці не матимуть змоги встановити основи політичних понять, то остаточно вони не знатимуть, з ким мають до діла. Тут говоримо не про передвиборні програми, які властиво треба класифікувати, як піар з усіма негативними прикметами комерційної реклами, а про незмінні принципи поведінки.

Якщо принципів нема, то годі говорити про вибір, залишається тільки голосування.

Настав час перейти від псевдополітичних махінацій до справді політичного життя.

www.pravda.com.ua

ЛЖЕПАТРІОТИЗМ

ЯК У СЕВАСТОПОЛІ СВЯТКУЮТЬ ДЕНЬ МІСТА. ВСЬО РОСІЯ!

Мирослав МАМЧАК

На відзначення Дня Севастополя 14 червня 2012 року відбулися міські урочисті збори у театрі Луначарського. Дивне якесь у нас місто, відзначаємо 229-ті роковини, коли зовсім недавно відзначали півтори тисячі літ його частинам – Інкерману і Херсонесу, 2,5 тисячі літ – Балаклаві, та й Північна сторона, яка раніше мала назву Ахтияр, тягне не менше, ніж на 600 років. Але святкуємо 229, мовби до приходу сюди російського флоту життя на території нашого міста не існувало. Святкування колоніальних дат севастопольськими аборигенами триває.

На зборах не відчувалося, що місто є українське і утримується коштом українського народу. Державна мова була показово проігнорована і в промовах, і на концерті. На урочистостях російською мовою зачитали привітання севастопольцям від Президента України Віктора Януковича. "Севастопольці і сьогодні є взірцем справжнього патріотизму та любові до рідної землі. Саме вам найтепліші слова глибокої вдячності й шани за безцінний скарб, який ви передаєте у спадок прийдешнім поколінням, – честь, гідність та військову виправку", – звучало зі сцени у привітанні Януковича.

І дійсно, безцінний скарб патріотизму могли спостерігати присутні в залі. У цьому патріотичному скарбі України, як держави, не існувало. Про державну адекватність замовників і режисерів цього "святкового" дійства свідчить творче перевтілення ПРгасла "Україна для людей" – у "Дворянський бал", розпоряджалися яким князь Володимир, імператриця Катерина II з князем Потьомкіним та адмірали Лазарев і Нахімов. Серед присутніх на зарані оголошених урочистих зборах "дворяни" не прослідковувалися, хіба "новітні" з них сиділи на раніше заброньованих ВІП-місцях. Решті зали дали зрозуміти, що саме для цих, новітніх "дворян", готують севастопольські власті українське місто Севастополь. Гордими господарями виділялися представники російського флоту.

Уже увійшло в традицію міської державної адміністрації, а це вона проводила урочисті збори, на День міста ігнорувати Державний Гімн України. Замість нього українські державні службовці від 6 до 1 рангів зі сльозами на очах, стоячи, слухали гімн, вірніше російську колоніальну брехливу пісеньку про нібито неприступний Севастополь, який являється гордістю і славою "русскіх" моряків, тобто теперішній гімн міста, який натхненно виконували артисти російського флоту. З Чорноморськими співаками намагалися змагатися в любові до мови російських "крестьян" і артисти музичного Центру ВМС України, які, потіючи під прожекторами, виводили, що рідна мова їм не мила.

Високі ордени імені українських видатних гетьманів від українського Президента чіплялися на груди виключно ветеранам і членам Союзу совєтських офіцерів, які колонами ходять під червоними прапорами і ганьблять тих же гетьманів.

Не було на сцені і Державного прапора України. На збори не запросили ветеранів ВМС України та тих, хто стояв біля витоків національного державного будівництва у Севастополі. Саме в цім, треба думати, Президент вгледів "неповторну самобутність і колорит" Севастополя. У центрі зборів красувалися народні депутати Лєбєдєв і Колісниченко. І хоч вони не є корінними севастопольцями і майже нічого путнього не зробили місту, в їхніх виступах проглядалося неприкрите бажання при допомозі севастопольців знову потрапити до Верховної Ради України.

Подібний сплеск патріотизму по-севастопольськи відбувся і напередодні, під час святкування дня Історичного бульвару. Ні у виступах, ні у демонстраціях-параді Історичних клубів, ні на концерті українське слово, українська пісня не звучали. Єдина "Просвіта" виставила свою виставку книг і вишиванок та просвітянський хор завзято демонстрував свою державність до офіційного початку свята.

Отже, спостережливий глядач міг зробити висновок: у Севастополі протягом останніх 229 років українці не жили, не живуть зараз і у місті Військово-Морські Сили України не існують. Українці за місто з ворогами не боролися, на флоті Чорноморському ніколи не служили, свою кров на численних війнах не проливали і місто після воєнної розрухи не відбудовували.

Всьо Росія! Як сказав один з ряжених акторів "Радий, панове, що місто знаходиться в надійних руках"… Ось тільки в чиїх?

СОТЕННИЙ ГАМАЛІЯ

Поема

Дмитро ПАВЛИЧКО

I
Під ґонтами нова космацька хата.
Два кулемети на колесах. Пси.
А в хаті – бандажі, червона вата,
Ремені, кров'ю вмиті пояси.

Лежать поранені. Тяжкі, як зброя.
Під головами ліжники старі.
І смертю пахне молоденька хвоя,
І моляться живі боївкарі.

Сотенний Ґамалія спить на лаві.
Не спав же він три ночі й штири дні.
Затихли в Космачі і в Прокураві
Бої, але не вигасли вогні.

Він спить і чує: бій пашить, як спека,
І сам він, наче обгоріла віть;
Він спить і бачить: палахтить смерека,
І не втікає з полум'я – стоїть!

Він спить і бачить: палахкоче церква,
Пайдьошники повзуть, як мурашва. Він
бачить кров свою. Вона не мертва –
Звисає, наче нитка, з рукава.

Він спить і чує: грають скорострілі,
Свої – співають, гавкають – чужі. Він
бачить: рідні хлопці побіліли,
Вмираючи на смертнім рубежі.

Він спить і чує: крешуть автомати.
Він бачить, як іскриться чорний плай.
Втім, до сотенного підходить мати:
"Васильку, що ти робиш? Не вмирай!"

"Стріляю, мамо! Повертайтесь д'хаті!
Перекажіть – живий! І ждіть мене".
Сльоза на кулеметній рукояті
Дрижить, немов життя його трудне.

І Камінь Новаківського над ними
Стоїть, як храм, як Господа могуть.
І москалі стежками вогняними
Із Шепота в Космач вмирати йдуть*.

А татів голос чути із колешні,
І мати в хаті плаче, як свіча.
І Василько, як голуб із черешні,
До матері летить із Космача.

Та він в Стопчатові – не Ґамалія,
А Скригунець Василь із Підгори.
Він – тільки з прізвищем своїм – подія,
Що каже: будь, борись або помри!

Додому він приходить на дві слові.
"О, тату й мамо!" Більше слів нема.
Хіба ще так: "Бувайте ви здорові! Я
ще прийду, та вже не крадькома!"

Він спить на лаві, киптарем накритий,
Що пахне, як серпнева сіножать.
Він знає, хто забитий, хто не вбитий,
Він знає тих, що долі тут лежать.

Він збудиться, як ватра невгасима.
І надворі погладить, наче пса,
Залізного і вірного "максима",
Що дивиться в порожні небеса.

** У сотні Гамалії ("Черемош"), яка належала до куреня Клиша, був рій станкових кулеметів. Сотня Гамалії зупинила наступ червонопогонників із Шепота на Космач 13 лютого 1945 року; врятувала офіцерську школу УПА в Завоялах (Прим. Д.П.).*

Той кулемет – його любов далека –
Із першої війни. То – сатана,
Ґарчить, як звір, регоче, як лелека,
Гримить, як грім з небесного вікна.

Пройдуть літа. Впадуть усі редути,
Але послухай, помовчи вночі...
Той грім сотенного ти будеш чути
І в Києві, не тільки в Космачі.

II
Ось воїни з Морозової сотні.
Засуджені. Всі тридцять, як один,
Їх погляди безтямні і скорботні,
На скронях зблиски молодих сивин.

Вони на списку в курінного Скуби**,
Березуни – всі з одного снопа.
Не вірить сотня в звершення погуби,
Бо дезертирів не було в УПА.

Їх розстріляють?! Це не може бути!
За що? За те, що в ліс прийшли самі,
Незграбні, бунтівничі, як рекрути,
Чи мо', за те, що – неглухонімі?

Та вирок вже прочитано. "Зухвалі,
Розгуляні та гострі на язик.
Вони помруть, але не в кримінали,
Бо в нас нема тюрми для цих музик!"

Вони стоять. По вісімнадцять років
У кожного. Обличчя крейдяні.
Високі ростом. Погляди пророків.
У синіх мазепинках – леґіні!

І вже рої шикуються, і чоти,
І сотня вся при зброї – до ноги.
Мовчать усі, і тих нема, хто "проти",
Є передсмертна тиша навкруги.

Та не мовчить сотенний Ґамалія,
Найстарший віком. Сива борода.
Тремтять слова: "Це хто? Чия затія?
Це божевілля наше! Це біда!"

"Знять мазепинки, – хтось кричить, –
додолу!"
Це пан суддя. Несправедлива лють.
І падають шапки на стежку голу,
І, мабуть, скоро голови впадуть.

А Ґамалія: "Стійте! Не стріляти!
Велебні судді, слухайте мене!
Пустіть ви їх додому. Рідна мати
Зухвальство юне батогом притне!

То люди завтрашні, а не колишні,
Не скоряться довіку москалю!
До нас вони повернуться! Подвижні,
Майбутні воїни! Я їх люблю!

Невже це вас, повстанці та герої,
Злоби й погорди отруїла їдь?
Отямтеся, не піднімайте зброї
На цих дітей, і честі не губіть!

А якщо ні, я стану поміж ними!"
Стає. Додолу хиляться стволи.
І курінний здригнувся, побратими
Покірно руки вгору підняли.

Безтямність людську правда поборола,
І сині мазепинки, й знак хреста
Сам Ґамалій кладе на юні чола,
І не тремтить рука його свята.

Закінчено процес... А де ж ті діти?
На Заході й на Сході ти познач
Всі тюрми, де вбивали їх совіти,
Звідкіль вони верталися в Космач.

Вони проходили незримі, вперті,
За Збруч, за Дніпр, до Тясмина й Сули.
Вони шукали вже своєї смерті,
Вмирали, та померти не могли.

*** Курінний Скуба (Дмитро Гах). загинув у бою з військами КДБ на Воскресінецькій горі біля Коломиї 27 вересня 1945 р. Відзначався військовою дисципліною. Був ініціаторам неоправдано жорстокого покарання групи стрільців із сотні Мороза за те, що один із них ударив офіцера із куреня Скуби.*

Через Карпатські гори й Медобори –
Стежки й дороги їхні лісові. Там під
хрестами впали вже підпори,
Боровики стоять в густій траві.

Березівські ліси й поля страждені
Все пам'ятають. Там ще є тропа,
Де Ґамалія воду пив зі жмені,
Поліг в останньому бою УПА.

Поліг. Нема. Спалили в Яблунові
Його кістки, щоб сліду не було.
Та він живе в Тарасовому слові –
Козак на морі. Визвольне весло.

Візьми "Кобзар", почуєш Ґамалію –
Дух, що з неволі вибавляти йде,
Турецьку чи московську Візантію
Ненавидить і долілиць кладе.

III
На світі тяжко жить немолодому,
Як побратимів перших вже нема,
І не потрібний ти як друг нікому,
Хоч голосно шанований всіма.

Василю, хто ти, звідки ти й для чого
Народжений? Онуки – надовкруж.
Хоч старший ти од свого курінного
На двадцять літ, – порядку не поруш!

Шануй! Корися! Не пригадуй Львова,
Й того листопадового числа,
Коли твоя львів'янка чорноброва
Тобі "Кобзар" в окопи принесла.

Вона була твоєю медсестрою,
Цілованою в руки і в плече.
На бій вона хрестила твою зброю,
Щоб не затялася, – хай б'є й січе!

Той кулемет важкий, в ляхів одбитий,
Ти тягав на позиції, мов кінь.
Ти був закоханий, несамовитий,
Як дух із наших перших воскресінь.

Ти наступав на польські карабіни,
Кричав, як Ґамалія, вчитель твій:
"Вперед! Вперед! За волю України!
А ні, то вмри на грані бойовій!"

Ти народивсь, щоб жити й визволяти
Не тільки від чужих, а й від своїх,
Сотворювати воїна з бидляти,
Народ – з рабів, з плачу – звитяжний сміх.

Пишу про тебе, бо тебе я знаю.
Мені мій батько показав тебе
У нашій церкві. А стояв ти скраю,
Як митар, а не гордісне цабе.

"То – січовий стрілець! Дивися, сину!"
Киптар, вишиванка, хрещата низь.
Червоне з чорним. Схожа на шипшину
Його сорочка (пом'янеш колись!)...

Той Ґамалій, ровесник мого тата,
Прийшов до мене у найтяжчі дні.
Так, начебто душа моя розп'ята
Покликала: "Прийди, порадь мені!"

Ти в мазепинці повернувсь додому
Із програшної польської війни.
Навиклого до крові і до грому,
Тебе в УПА покликали сини.

І зброю подали тобі онуки,
І ти пішов на поклик дітвори.
Куди ж мені податись від розпуки,
Скажи, порадь, мій батьку з Підгори!

Де мої браття, рухівські гетьмани?
Мислителі, подвижники пера?
Чекають милостей. Святої манни
З ненашого державного двора.

Де наймолодші, огненні, шалені?!
Кохаються і плачуть. Заплати –
Співати будуть на повстанській сцені,
А потім щезнуть, як тхори й кроти.

Той в радники пішов до пана Бога,
Навчає всіх покори та ума,
А той в хліві своєму, як безрога,
Сховався й жде обуха мовчкома.

А той прийде з чистенькими руками,
Але з душею кметя й холуя,
І вірші прочитає з матюками,
Щоб ствердити навік своє ім'я.

А той, борець за мову, лицар слова,
Тепер в регіоналах – бережись.
Жахна душа гадюча, двоголова
Була в людині схована колись.

Тепер відкрилася хахлів природа!
Василю, визволяти їх не смій,
Тримай в кайданах лютих, бо свобода
Їх обертає в смертоносних змій!

Прийди і говори. Я не зомлію,
Від розпачу ніколи не впаду.
Бо той, хто дав нам Україну й мрію,
Дасть пережити нам ще й цю біду.

IV
На Щербакову Подину*** в тумані
З гори й з долини сунуть москалі.
Всихає сонце, наче кров на рані.
Йде смерть до тих, що сховані в землі.

Три армії ідуть перемагати
Маленький схов честі й правоти.
І Бог на землю дивиться крізь ґрати –
Не може чи не хоче помогти?!

Свої в своїй землі, а ті, прихожі,
То – окупанти, сталінські збуї.
О, Ґамаліє, де твої сторожі,
Де сотня й кулеметники твої?

В криївці тиша. Хлопці не говорять.
Не відає й Господь о тій порі,
Чи смерть вони самі собі сотворять,
Чи вийдуть помирати надворі?

А в тій криївці воїнів п'ятірка.
Ждуть ночі. Вийдуть на останній бій.
І першим вийде наймолодший Зірка,
Березівський плечистий парубій.

І вже навколо першого – реб'ята,
Команда:
"Брать живйом! Сдавайсь, бандіт!"
І вибухає в очі їм граната –
Зоря свободи й смерті динаміт.

Ґанджа виходить з потайного люку,
Йде Стародуб за ним, і Ґрізний теж
Вискакує, й свою жону за руку
Виводить муж: "Не бійся, з нами вмреш".

А та жона Марія, як Пречиста,
Під серцем носить дитинча своє.
На неї йде енкаведистів триста,
Вона стоїть. Не падає. Жиє.

Упала, та свою дитину чує,
Очима захисту шукає в хмар.
А де сотенний? Молиться й ладує
Останній захист – кулемет дегтяр.

Мій Господи, Тобі доповідаю:
"Я – Скригунець Василь із Підгори,
За правду й справедливість помираю,
Прошу, в бою послідній підіпри!

Дай вистріляти диск, бо всі набої,
Що я носив, вже знають ціль свою.
І дай лицем припасти до живої
Землі моєї вічної в бою.

Тарасе, ти – одна моя надія,
Кров, що горить в Холодному Яру.
Я – твій читач, сотенний Ґамалія,
Ти за Вкраїну вмер, і я – помру.

Я вірую: коли свобода встане, –
Прийдуть до мене родичі живі,
Стопчатівські й березівські краяни,
І друзі незабутні, бойові.

Прийде і Львів, де вчивсь я воювати,
Космач, і Жаб'є, і Березови,
І я почую, що живуть Карпати,
Живуть, як і жили, опроть Москви.

І Київ буде. Я його уздрію!
Прийде народ з-над моря й з-за Дніпра.
Не дай, мій Боже, вбити мою мрію,
Не дай! А я вже йду! Мені пора!"

Травень, 2012 р. Конча-Озерна

**** Щербакова Подина – поле під горами над Вижнім Березовом, де була криївка сотенного Гамалії, там він і загинув у бою з карательними військами КДБ 15 травня 1949 року (Прим. Д.П.).*

НАША СЛАВА НЕ ВМРЕ, НЕ ПОЛЯЖЕ

ПАМ'ЯТНИК НА МОГИЛІ ПОЛКОВНИКА АРМІЇ УНР

Уродженця Миколаєва Костя Вротновського-Сивошапку вшанували на Дубенському кладовищі Рівного, де легендарний старшина знайшов свій останній прихисток.

Вперше з часів відновлення України незалежності на могилі воїна Армії Української Народної Республіки встановлено петлюрівський хрест. На еміграції подібні монументи встановлювались на могилах козаків та старшин, які воювали за незалежність УНР.

Кость ВРОТНОВСЬКИЙ-СИВОШАПКА

Пам'ятник відтворює форму ордену "Хрест Симона Петлюри".

Чин освячення пам'ятника здійснили священики УПЦ КП.

"Цією маленькою справою ми хочемо ще раз наголосити, що фундаментом сучасної України є держава УНР, а не совдепія. Важливо зберегти пам'ять про людей, які склали найвищу пожертву задля незалежності нашої Батьківщини", – зазначив представник "Героїки" Олег Слабоспицький.

Могила полковника Армії УНР Костя Вротновського-Сивошапки є однією з небагатьох серед українських військових могил, якій вдалось пережити радянську окупацію та уникнути знищення. На початку дев'яностих років рівненські патріоти встановили на місці поховання полковника металевий хрест.

У 2012 році представники благодійної ініціативи "Героїка" вирішили спорудити на могилі Вротновського-Сивошапки військовий пам'ятник. Реалізувати задум вдалось завдяки завзяттю жертводавців з Миколаєва, які провели у своєму місті збір коштів у пам'ять про видатного земляка.

Своїми пожертвами до справи долучились благодійники з Києва, Рівного, інших міст України та представники української діаспори.

Зібраних коштів вистачило не лише на гідне впорядкування могили у Рівному, а й на виготовлення пам'ятника для ще одного українського старшини – хорунжого Армії УНР Тихона Хилюка, уродженця Вінниччини, який похований у с. Нижнів, що на Івано-Франківщині (урочисте відкриття пам'ятника відбудеться наприкінці червня).

"На формальний дозвіл від рівненського міськвиконкому встановити новий пам'ятник "Героїка" чекала понад 90 днів, – підсумовує координатор благодійної ініціативи Павло Подобєд. – Це за умов, що всі роботи з проектування, виготовлення, транспортування та встановлення пам'ятника ми взяли на себе. Для прикладу, у Херсоні пам'ятник на могилі ветерана УПА ми встановили менш як за тиждень і всі погодження отримали усно".

За матеріалами ЗМІ

ПАМ'ЯТЬ

УЛЮЧ ПРОДОВЖУЄ СВОЇ ЩОРІЧНІ УРОЧИСТОСТІ

Василь ШЛЯХТИЧ

У суботу, 26 травня поточного року, улючани, їхні нащадки та українці з ближніх сіл і містечок у черговий раз прибули відзначити роковини спалення гарного і свідомого українського села. Нагадаю, що у 1946 році, на Свято Вознесіння Господнього, прийшло польське військо з ворожо наставленим населенням навколишніх польських сіл і спалило Улюч.

Так хочеться, щоб про це знав наш народ в Україні і на поселеннях, яка випала доля тим, які ставали в обороні українства наших етнічних земель. Скажімо, що у квітні того ж року минуло 65 років, коли то польська влада провела ганебну для себе і жорстоку для нашого народу акцію "Вісла". Знаймо про це і не забуваймо.

Нині знову біля дороги, зарослої бур'яном і хащами, що веде до каплички в Грушівці, зупинилося десь біля двадцяти машин з людьми з усіх усюд Польщі. Сказати треба живим, що навкруги тут, де ростуть ті хащі, до закінчення Другої Світової війни стояли хати, росли і цвіли сади, було поле, яке обдаровувало хлібом наш мирний народ. Нині серед тих, які приїхали, щоб відзначити трагічні для нас роковини, були також нащадки улючан з України, а точніше з Івано-Франківщини, куди 1946 року були переселені українці з Улюча. І хоч села, бувшого села, майже нема, все-таки його діти приїжджають на своє, рідне, хоч один раз у році, щоб бути разом зі своїми односельчанами і віддати шану померлим, вбитим і замученим із сіл Грушівка і Улюч.

Усіх нас єднала молитва. Щира молитва. Бо знову разом при каплиці в Грушівці молилися вірні зі своїми душпастирями двох наших Церков: Греко-католицької і Православної. Біля каплички стояли люди з хоругвами, на яких вишито хрестиком святих нашого народу – святу княгиню Ольгу і святого князя Володимира. Молебень за душі синів і дочок тих земель на переміну вели отці: отець митрат Іван Антонович з Православної Церкви у Сяноці і отець парох з Гломчи, села, що напроти Улюча за Сяном, Роман Килик. На закінчення, після молитовного відзначення того гіркого свята, отці у своєму слові нагадали роки трагічної минувшини тих земель.

Прибуло багато родин зі своїми малими дітьми. Це тішить. Це говорить, що наше "Я" не пропаде. Коли люди молилися, почав іти теплий, весняний дощ. Кругом ішла думка, що, мабуть, і небо захотіло заплакати над душами нашої рідної землі...

Далі всі громадно перейшли або переїхали на площу, де стояла нова церква в Улючі, яку за дозволом бувшої польської влади було розібрано. І там знову всі разом молилися. Молитви і церковні співи хористів з церков Гломчи і Сянока єднали усіх, бо вони – і Православні, і Греко-католицькі. Всі бо ці пісні наші.

Тут з гарним і мудрим словом до присутніх промовив отець Роман Килик. Сказав він, між іншим, що коли б не ця ганебна акція "Вісла", то нині нас тут було б багато і всі ми молилися б у церкві, яку зруйнував брат тої самої віри. На прицерковній площі разом з нами молився війт і секретар з Гміни в Дідні, які є нині господарями тих земель. За присутність і спільну молитву подякував усім гостям отець Роман. Щиру подяку висловив панству Холявкам і панству Шулям, які від перших з'їздів є головними організаторами Свята в Улючі.

З прицерковної площі на Улюцьку Ватру запросили вищезгадані, де приготовлено почастунок. Був теплий чай і кава. Була ковбаска, яку треба було тільки наложити на кийок і пекти на вогнищі біля Сяну.

Всі гарно гостилися і обіцяли через рік приїхати на чергові святкування до рідного Улюча, що над Сяном. Я впевнений, що Свято в Улючі тривало до пізніх годин ночі, а продовженням його мала бути Свята Літургія в старовинній церковці Улюча, що на горі Дубник (у 2010 році відзначено її 500-річчя). Службу Божу мав очолити парох з Гломчі отець Роман Килик. На жаль, мені треба було в суботу перед ніччю їхати у Вроцлав, щоб там молитися на Святій Архієрейській Службі Божій, яку очолював Патріарх Української Греко – Католицької Церкви Преосвященний Святослав.

ПОГЛЯД

РІДНА МОВА – ГОЛОС ДУШІ І СЕРЦЯ

Іван КАССАЛА

У Москві вирішили: розженемо Об'єднання українців Росії, може, подадуться в свою Україну та не будуть нам псувати наш "великій і могучій" своєю малоросійською вимовою. Може, саме так міркували в Кремлі, може, по-іншому, але вчинили огидно, продемонструвавши українцям зневагу та зверхність у стилі такого собі шовініста-держиморди.

А що ж в Україні? Яка реакція офіційного Києва, чи виступив він на захист ОУР? На жаль, від чинної влади годі сподіватися гідної поведінки, якщо йдеться про захист українців, як нації... Натомість на Банковій переймаються, як за допомогою російської мови знищити нашу, українську, як спровокувати ворожі настрої між людьми різних національностей, спекулюючи найкоштовнішим скарбом – мовою. Пригадалися мені події давно минулих літ...

На Кубані, де я жив п'ять років – з березня 1939-го по травень 1944 року, – закрили все українське. З бібліотек викидали Шевченків "Кобзар", спалили всі книжки українською мовою, закрили всі україномовні газети та журнали. А пісні над Кубанню линули українські – чарівні, милозвучні, брали за душу. Згодом, проживаючи в м.Усть-Лабінськ, я опанував російську мову, розмовляв нею не гірше, ніж українською. Тоді "мені тринадцятий минало". А коли 1944 року приїхав в Україну, то заговорив якимось суржиком. Та згодом повернувся до рідної мови, чистої і прекрасної, як незамулене джерело. Занурився в українську літературу. Пригадую, читав вірші Павла Тичини. Один із них і досі пам"ятаю. "Правдивим будь, але не всім ти відкривайся", – напучував нас поет.

А коли я прочитав "Ілюстровану історію України" Михайла Грушевського, "Із Вариної біографії" Миколи Хвильового, то під їхнім впливом так дозрів інтелектуально і духовно, що солдатові, який брав Берлін, сміливо сказав: "Сталін – бандит, Комуністична партія – банда, СССР – тюрма. Буде самостійна Україна!" І це було в Сахновщині Харківської області!

Закінчив школу із срібною медаллю й вступив на юридичний факультет Московського державного університету ім.М.Ломоносова. На іспиті із земельного права професор сказав мені: "У нас китайці краще розмовляють російською, ніж ви". А професор Грибанов запропонував: "Давай, говори українською". Повернувся я в Сахновщину й заговорив російською. А люди в райцентрі сміються: "Побув Іван Кассала три дні в Москві й вже перейшов на кацапську мову". Соромно мені стало, досі пам"ятаю це пекуче почуття...

Минали роки. Куди не закидала мене доля, оберегом на всіх її крутосхилах була мені рідна мова – основа людської сутності, джерело буття людини і народу. Ті, що нині піднімають руку на українську мову, намагаючись її знищити, – злочинці. Рано чи пізно вони будуть покарані. Треба називати речі своїми іменами! Ворог не може безкарно топтати нашу землю, збиткуючись над її духовним скарбом!

У мові – сонце України,
У мові – небо голубе.
А Київ – серце Батьківщини.
Тут захистив я сам себе.
Колись від Гітлера– спочатку,
А вже від Сталіна – пізніш.
Послав Бандері я на згадку
Про українську мову вірш.
В святім Тризубі – наша воля,
І прапор наш – здавна святий.
Блакитно-жовтий, наче доля,
І вічно – жовто-голубий.
Священні символи Вкраїни
Для нас вказали вірний шлях,
Врятуєм мову від руїни –
Хай згине ворог-супостат!

Іван КАССАЛА

Видавець Конгрес Українських Націоналістів
Засновник та шеф-редактор Степан Брацюнь
Редакційна колегія Іван Белебеха, Іван Головацький, Ярослав Радевич-Винницький.

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08 e-mail: nacija@ukr.net
Адреса видавця: 01004, вул. Антоновича, 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003 р.
Передплатний індекс: 09715
Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26008013932801 у філії "Центральне регіональне управління ВАТ "Банк "Фінанси і кредит". ТОВ м. Київ, МФО 300937, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.
Газету видрукувано у ТОВ "Поліграфічна компанія "Інтерекспресдрук"
Замовлення №
Наклад 14 000 прим.
Ціна договірна

Наступне число газети «Нація і держава» вийде 5 липня 2012 року.

0 1 2 3 4 5 6 7 8 9